

HET RAPPORT VAN DE VLAAMSE REGERING

De politieke strijd is losgebarsten. Vorige maand keken we naar de verwezenlijkingen van de federale regering de voorbije vijf jaar. Deze editie kijken we naar het Vlaamse niveau, waar het beleid een grote impact had op het personeel van de Vlaamse overheid.

Besparingen zijn de rode draad doorheen de voorbije legislatuur. Besparen op budgetten, maar ook op koppen. Dat laatste is meteen een mooi voorbeeld van hoe de huidige Vlaamse regering kijkt naar het eigen personeel. Besparen op koppen heeft niets te maken met efficiëntie, noch met besparingen op budgetten. Een ontslag van iemand die overleeft op basis van een ziekte-uitkering levert niets op, maar het is weer een personeelslid minder op de teller. Meer dan 4.000 jobs gingen verloren, maar de taken die moeten uitgevoerd worden, blijven steeds toenemen. De stijgende werkdruk werkt ook een stijging van de ziektecijfers en het aantal burn-outs in de hand. Dat bevestigt ook het Rekenhof.

Investeren in personeel

De blinde besparingen op personeel moeten stoppen en plaatsmaken voor investeringen. Vormingsbudgetten moeten opnieuw loskomen van de werkingskredieten zodat er ruimte is voor bijscholing. Personeel moet ruimte en middelen krijgen om zich aan te passen aan veranderende omstandigheden en technologieën zodat niemand uit de boot valt. Er moet ook worden geïnvesteerd in nieuwe aanwervingen.

Zo is er bij het elektronisch toezicht snel extra personeel nodig door het stijgend aantal enkelbanden. Diensten waar veel personeelsleden met pensioen gingen, werden extra zwaar getroffen door de koppenbesparing. Die diensten moeten opnieuw versterkt worden. Dat is niet enkel nodig om de aanwezige personeelsleden opnieuw een werkbaar en realistisch takenpakket te geven maar ook om het verlies van kennis en expertise tegen te gaan.

Minder uitbestedingen

De besparing op personeel wordt opgevangen door meer uitbestedingen, die veelal duurder zijn maar daarom zeker niet beter. Omdat externe arbeid niet wordt meegeteld, spreekt men heel trots van een daling van het aantal ambtenaren, ook al is de kost voor de belastingbetaler een pak hoger. De Vlaamse instellingen moeten zelf de belangrijkste actor in beleidsvoorbereiding en -uitvoering zijn. Anders dreigt de Vlaamse overheid de speelbal te worden van de externe partners als gevolg van veelvuldige uitbestedingen. Zo moet VDAB de belangrijkste actor zijn binnen het arbeidsmarktbeleid.

Geen privatiseringen

De constante dreiging met privatisering moet stoppen. De dienstverlening in de OPZC's (Openbare Psychiatrische Zorgcentra) vind je nergens terug in de private sector. Sinds er sprake is van privatisering merken we al dat de specifieke gezinsbegeleiding wegvalt, wegens te duur. De forensische psychiatrie kost ons intussen handenvol geld en Sodexo (de uitbater van Forensische Psychiatrische Centra) slaagt er zelfs niet in een gunstig zorgverslag voor te leggen. We glijden af naar een duurdere zorg met minder dienstverlening.

Goede arbeidsvoorwaarden

De niet-aflatende aanval op de eigen ambtenaren is tekenend voor deze regering. De statutaire tewerkstelling moet de norm zijn bij permanente taken. Niet de arbeidsvoorwaarden van de vast-benoemde ambtenaren moeten afgebouwd worden, maar de contractuele personeelsleden moeten een

WE DOEN HETZELFDE WERK MET 4.000 MAN MINDER.

een verzekering tegen inkomensverlies bij ziekte, ontslagbescherming en een loopbaan. Het huidige statuut is onaanvaardbaar voor personeelsleden die hun hele loopbaan contractueel blijven. Ook zij verdienen een volwaardige tweede pensioenpijler, een verzekering tegen inkomensverlies bij ziekte, ontslagbescherming en een loopbaan. De ontslagbescherming van statutaire personeelsleden ligt sterk onder vuur. Deze bescherming is echter dé garantie voor een objectieve en correcte uitvoering van het beleid zonder politieke inmenging en druk. Daar hebben zowel burgers als bedrijven baat bij.

Sectoraal akkoord – Sociaal overleg

De laatste, heel beperkte, loonsverhoging dateert van 2009. Van de beloofde 1,1%, naar analogie van het vorige IPA, is bij de Vlaamse overheid nog lang geen sprake. Wij willen koopkrachtverhogende maatregelen voor alle personeelsleden. Het sociaal overleg met de Vlaamse overheid liep meer dan eens spaak. Respect voor het overleg is totaal zoek. De Vlaamse overheid heeft er geen probleem mee systematisch een protocol van niet-akkoord naast zich neer te leggen. Zelfs wanneer de drie vakbonden fundamentele bezwaren hebben, worden de beslissingen doorgedrukt. Dit zijn geen onderhandelingen, dit is een totaal gebrek aan respect voor het eigen personeel. ●